

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1337/2020
16.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Ристић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., против туженог Јавног предузећа за развој Градске општине Гроцка са седиштем у Гроцкој, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ул. ... бр. ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1758/19 од 18.10.2019. године, у седници одржаној 16.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1758/19 од 18.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 4П1 56/2017 од 04.12.2018. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог број ... од 04.01.2017. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад у року од осам дана од достављања отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка накнади износ од 116.250,00 динара, у року од осам дана од дана достављања отправка пресуде, док је одбијен захтев за накнаду трошкова у износу од 26.250,00 динара, који представља разлику између досуђеног и траженог износа од 142.500,00 динара. Ставом четвртим изреке пресуде, одбијен је захтев туженог да се обавезе тужилац да му накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1758/19 од 18.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду 4П1 56/2017 од 04.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време у периоду од 22.07.2015. године до 31.12.2016. године, на основу закљученог Уговора о раду бр. ... на основу кога је обављао послове ..., за које је имао сертификат Управе за јавне набавке, који је стекао дана .. 2011. године, а према Правилнику о поступку издавања сертификата за службенике за ... („Службени гласник РС“, бр.50/09). Тужени је донео нов Правилник о организацији и систематизацији послова и радних задатака под бројем ... од 02.12.2016. године, којим су измењени услови у погледу стручне спреме за службеника за ..., које радно место је систематизовано у оквиру Одељења правних и општих послова. Према новим одредбама наведеног правилника, за радно место службеника за ... прописан је VII или VI степен стручне спреме правног смера. Како тужилац није имао VII степен стручне спреме правног смера, већ VI степен стручне спреме инжењера информатике, решењем туженог број ... од 04.01.2017. године, које је донето с позивом на одредбу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, тужиоцу је отказан уговор о раду од 22.07.2015. године, са даном 31.12.2016. године. Решење о отказу је донето с образложењем да су услед организационих промена код туженог, након доношења новог Правилника о организацији и систематизацији послова и радних задатака од 02.12.2016. године, промењени услови за обављање послова на радном месту на које је тужилац био распоређен, а које услове тужилац више не испуњава, нити је било могуће да му се обезбеди други посао који би одговарао његовој стручној спреми и радном искуству. Тужени је у току 2017. и 2018. године, на основу уговора о допунском раду, ангажовао ББ запосленог у ЈП „...“ ради обављања послова службеника за ... за новчану накнаду од 15.000,00 динара месечно. У периоду од 14.06. до 31.12.2016. године, док је тужилац био одсутан због болести и годишњег одмора, тужени је за обављање наведених послова ангажовао ВВ на основу уговора о допунском раду. Уговори о допунском раду су закључивани са лицима која немају стручну спрему прописану новим Правилником туженог, него сертификат за службеника за јавне набавке (који поседује и тужилац). Радно место службеника за ... код туженог је остало упражњено.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца и поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...75/14), која је важила у време доношења решења о отказу, било је прописано да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца, и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављање одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање и цитирану одредабу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, Врховни касациони суд налази да је правилно становиште нижестепених суда, да измењени услови за обављање послова службеника за ... новодонетом Правилнику, не могу бити разлог за отказ уговора о раду тужиоцу као технолошком вишку. Радно место службеника за ... код туженог је и даље систематизовано и потреба за обављањем ових послова и даље постоји. Тужилац је испуњавао услове за обављање ових послова прописане одредбама чл. 54. и 134. Закона о јавним набавкама („Службени гласник РС“ бр. 124/12...68/15), како у време заснивања – тако и у време престанка радног односа, а тужени за обављање послова јавних набавки није ангажовао лица која испуњавају услове предвиђене новим Правилником.

Нижестепени судови су правилно закључили да је решење о престанку радног односа незаконито и из формалних разлога, јер радни однос не може престати ретроактивно, с обзиром на то да је решење о отказу уговора о раду донето 04.01.2017. године, а радни однос престао 31.12.2016. године.

Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, правилно је применом члана 191. став 1. Закона о раду обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

Врховни касациони суд није посебно ценио наводе ревизије имајући у виду да се у ревизији у суштини понављају наводи истицани у жалби који су били предмет детаљне и правилне оцене у другостепеној пресуди.

Имајући у виду изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП, одбијен је и захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић